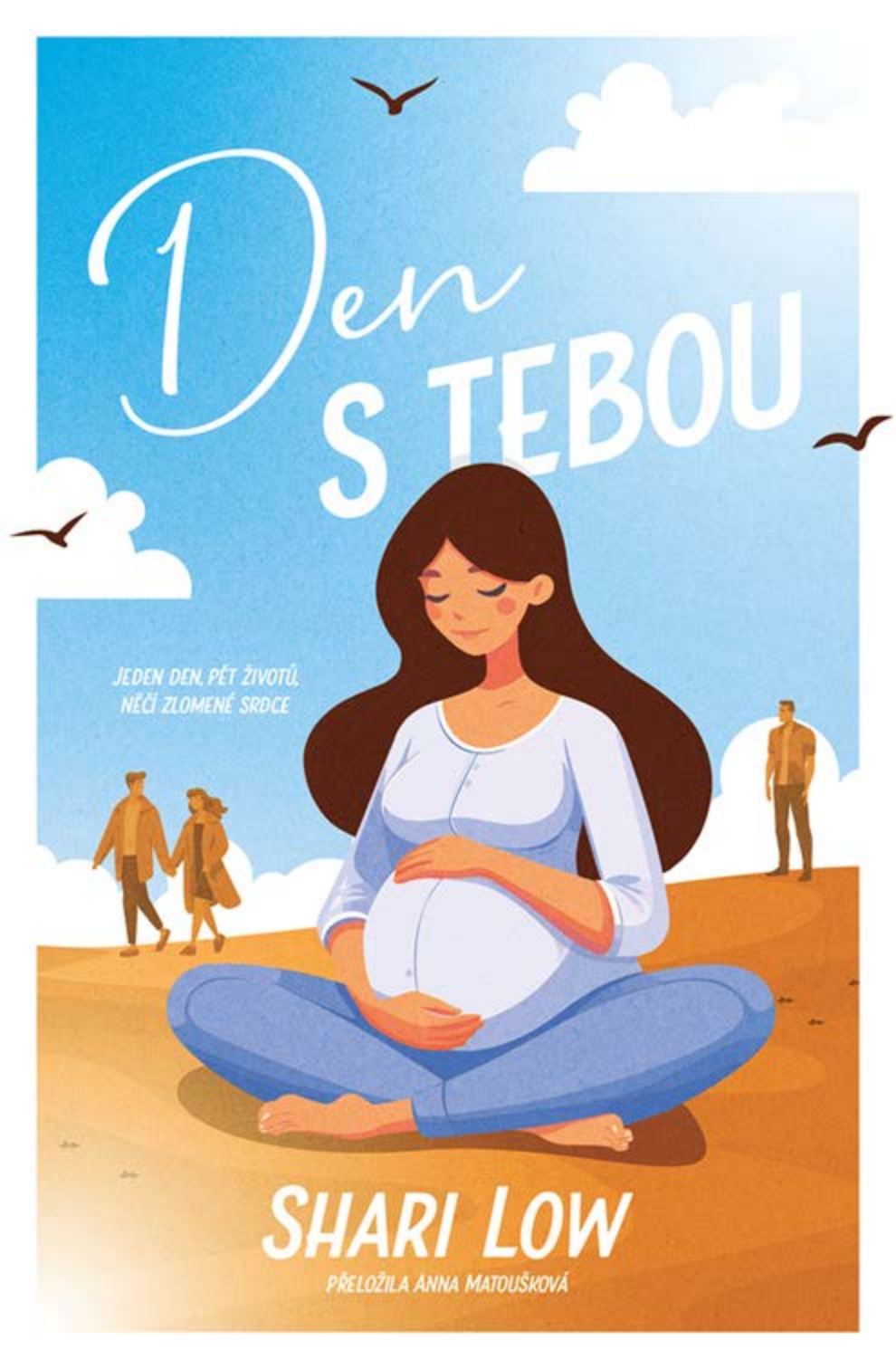

Den S TEBOU

A stylized illustration of a pregnant woman with long dark hair, wearing a light blue long-sleeved shirt and blue pants, sitting in a meditative lotus position on a sandy beach. She has her eyes closed and is gently holding her belly. In the background, there is a bright blue sky with white clouds and three birds in flight. On the beach, to the left, a man and a woman are walking away, and to the right, a man is standing looking towards the sea.

JEDEN DEN. PĚT ŽIVOTŮ.
NĚČI ZLOMENÉ SRDCE

SHARI LOW

PŘELOŽILA ANNA MATOUŠKOVÁ

Den
S TEBOU

Copyright © Shari Low, 2023

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Anna Matoušková, 2026

Cover © Martin Kopecký, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-6986-5 (pdf)

Den S TEBOU

SHARI LOW

přeložila Anna Matoušková

*Caroline Riddingové, nejlepší redaktorce a přítelkyni,
kterou si spisovatelka může přát, Jade Craddockové a Rose
Foxové, které dělají maximum, aby se mé psaní proměnilo
v knihy. Johnovi a našim synům – jsou moje všechno.*

DNES SE SETKÁVÁME...

Tress Walkerová, 42 let – interiérová designérka pocházející z Newcastleu; právě v den, kdy se vydala za prací do Glasgow, potkala svého budoucího manžela Maxe. Nyní čeká jejich první vytoužené dítě.

Max Walker, 35 let – finanční ředitel společnosti Bralatech. Vyrůstal ve Weirbridge, kam se vrátil, aby se tam s manželkou Tress usadil.

Noah Clark, 35 let – pediatr v Glasgowské fakultní nemocnici, Maxův nejlepší kamarád z dětství, právě oslavil jedenácté výročí svatby se svou ženou Anyou.

Anya Clarková, 34 let – obchodní ředitelka společnosti Bralatech, dcera amerického otce a skotské matky. S Noahem a Maxem se seznámila hned první den na Glasgowské univerzitě a od té doby žije s Noahem.

Nancy Jenkinsová, 66 let – vdova po Peterovi, který podlehl rakovině; prožila s ním téměř 40 let společného života. Pracuje ve školní jídelně, je předsedkyní sousedské hlídky a nezmar od přírody.

Eddie Mackie, 66 let – Nancyin přítel z dob mládí.

Val Murrayová, 66 let – Nancyina kamarádka od doby, kdy se potkaly na základní škole ve Weirbridge. Vdaná za Dona, svou životní lásku. Je zdrcená, že její milovaný manžel trpí demencí.

Velká Angie, 50 let – další z Nancyiných kamarádek a sousedek, řidička autobusu, která se ráda svěruje se svými strastmi spojenými s menopauzou.

Johnny Roberts, 66 let – Valin a Nancyin starý kamarád ze školy.

Doktorka Cheska Aytonová, 35 let – primářka ambulance glasgowské nemocnice a Noahova přítelkyně z dob studií na medicíně.

Doktor Richard Campbell, 44 let – primář JIP v glasgowské nemocnici.

Georgina a Colin Walkerovi, oba 66 let – Maxovi svobodomyslní rodiče, kteří žijí na Kypru a rádi se baví.

9. února 2023

8:00 až 10:00

1

TRESS

Mezi manželovým obočím se objevily dvě starostlivé vrásky, což přimělo Tress k úsměvu. Jestli to takhle půjde dál, Max Walker zestárne o deset let ještě předtím, než se jim narodí dítě.

Max upustil na podlahu v předsíni kufr, v němž měl sbalené věci na jednu noc, a natáhl se k Tress. Jeho hlas stejně jako úzkostlivý výraz půvabné tváře prozrazoval, jak je napjatý. „Sakra, nechci tě opustit. Horší načasování bys nevymyslela. Ale vrátím se zítra v noci, tak ať je náš malý v bezpečí, v teplíčku a klidu.“

Než Tress stačila zareagovat, zvenku je vyrušilo troubení taxíku. Pak si bezděčně položila ruku na břicho připomínající skákací míč. „Jen žádný strach. Máme ještě tři týdny. A jestli je po mně, zdrží se. Ten si tam jen levituje a hned tak se mu ven chtít nebude.“

Stále ji to svádělo, aby o dítěti mluvili jako o synovi. Původně přemýšleli, že se nechají překvapit, ale po pěti minutách ten nápad zavrhli. Max by nedočkavostí snad pukl a Tress coby interiérová designérka chtěla mít předem jasno, aby mohla začít snít o dokonalém dětském pokoji. „A teď už běž, přestaň se trápit a užij si to. Vytrí všem zrak. A zítra

večer se vrát a pořádně pomuchluj manželku,“ škádlila ho, natáhla se přes velké břicho a políbila ho na rty.

Vztáhl ruku k jejímu krku, objal ho dlaní a palcem ji jemně pohladil po tváři. „Máš ty vůbec ponětí, Tress Walkerová, jak moc tě miluju?“ zašeptal a tvářemi se přitom téměř dotýkali, takže cítila přetrvávající mátovou vůni jeho zubní pasty.

„Dost na to, abys mě zbouchl a připoutal si mě na zbytek života.“

Ušklíbl se a znovu ji políbil. „Moje řeč. Neodolal jsem tvé romantické duši a poetickým vyznáním lásky.“

Zvenku se ozvalo další zatroubení.

Když ho odstrčila, znovu se zachichotala. „Jo, no, ale ten tvůj taxikář se láskou dvakrát nerozplývá, tak pohni tím svým neodolatelným pevným zadkem, ať už konečně přestane bušit do toho zatraceného klaksonu. Jestli se neuklidní, Nancy odvedle ho sejme pravým hákem, ani nemrkne.“

A měla pravdu. Od té doby, co se Nancy Jenkinsová stala předsedkyní uličního výboru ve zdejší části Weirbridge, se z nějakého důvodu v ulicích přestalo dařit zločinu. Původně malebná vesnička kousek od Glasgow se postupně rozrostla do velikosti městysu, což s sebou neslo i občasnou kriminalitu. Nancy, která byla tou nejsrdečnější bytostí, již si lze představit, pokud se s ní ovšem někdo nedostal do křížku, se znala ve vesnici úplně s každým. Třebaže už měla oficiálně nárok na důchod, průkazku na autobus a klidný život, ke strážení ulic se přihlásila dobrovolně. Z téhle ženy, která jednou chytila zloděje, co se k ní snažil vloupat, měli hrůzu dokonce i místní šmejdi. Zloději pohrozila, že pokud ho ještě někdy uvidí, nadělá mu z ledvin pletacími jehlicemi tatarák. Když ho policie vzala do vazby, oddechl si.

Další zatroubení.

Max vystrčil hlavu z otevřených vchodových dveří a křikl: „Vždyť už jdu.“

Tress při pohledu na jeho stále svraštělé čelo zahrálo u srdce. Horší načasování pro konferenci si vážně vybrat nemohli. Max coby šéf finančního oddělení relativně mladého technologického start-upu obvykle pracoval v glasgowské kanceláři a do centrály v Londýně jezdil jen jednou dvakrát do měsíce. Dnes ho čekala cesta na jih na výroční konferenci, nicméně už se dohodli, že to bude jeho poslední akce před porodem.

Tress stále nevycházela z údivu nad tím, jak takový sexy chlap může mít tak nudnou práci. Nejšílenější na tom bylo, že na někoho, kdo by si bokem dokázal přivydělat jako model, Max vůbec nebyl namyšlený ani se nenechal vláčet vlastním egem. Když na něj Tress před pár lety doslova narazila v bistru Greggs v glasgowském centru, jeho upřímná laskavost a lehký smích byly to první, co ji na něm zaujalo – hned po milých očích a tak přitažlivém úsměvu. Ve Skotsku tehdy sháněla tvíd pro firmu, ve které pracovala jako interiérová designérka, a tak si z kanceláře dodavatele uprostřed města odskočila na rychlou procházku po George Square a cestou se stavila pro něco k snědku. Následně prožila to nejhorší kliše na světě. Oba ve stejnou chvíli sáhli po křupavé bagetě s tuňákem a pak stále dokola opakovali: „Byl jste první“ – „Ne, vy jste byla první“ dobrou minutu, než tomu gentlemanovi ustoupila. Dostala tuňákovou bagetu a nádvkem i chlapa. Potkat lásku svého života, do roka se za ni provdat a přestěhovat se do Skotska neměla nikdy v plánu, ale teď byla tady a dosud ani na vteřinu nelitovala.

Ramenem se opřela o rám dveří a nespouštěla z Maxe oči. Dívala se za ním, jak míří po cestě k taxíku, jak jí mává, posílá vzdušný polibek a nastupuje do Škody Octavia. Měl

před sebou čtvrt hodinovou cestu na glasgowské letiště. Taxík se rozjel ulicí, Tress si povzdechla a zamířila do kuchyně. Zvedla mobil, aby zavolala manželově zástupkyni.

Nancy přijala hovor hned po prvním zazvonění. „Už ro-
díš?“

„Kolikrát ses mi poslední dobou už takhle ohlásila? Ne,
nerodím.“

„Díky bohu,“ vydechla Nancy úlevně. Po chvíli pokračovala: „Právě jsem si napatlala na vlasy trvalou, a jestli si
ji teď budu muset umýt, budu vypadat, jako by mě kopl
proud při nabíjení Dysonu. Už jsem ti říkala, že mám nový
tyčový vysavač Dyson?“ nadhodila povýšeným hlasem, jak
nejlépe dovedla.

„Jen jednou dvakrát. Nebo možná při každé možné pří-
ležitosti od té doby, co sis ho pořídila,“ rýpla si do ní Tress.

Tress si dokázala představit, co se asi tak právě děje
v Nancyině kuchyni o dům dál. Zнала podobné výjevy z ku-
chyně svého dětství prožitého v Newcastlu. Když byla Tress
batole, přestěhovali se na právě dostavěné sídliště společně
se skupinou dalších rodin, které zaujímaly na radniční čer-
kací listině přední místa. Tressina maminka Julie žila pak
na stejném místě až do své smrti. Celý život prožila vedle
stejných sousedů, rodin, které společně vychovávaly své děti,
s matkami, jež se spřátelily a stály při sobě v dobách úspěchu,
pádů, rozvodů, sňatků, žalu, oslav, bolesti, štěstí, ztrát a lás-
ky. Mnohé z nich sdílely s Julií osud matek samoživitelek,
většina měla alespoň jedno zaměstnání, občas i dvě nebo tři,
a všechny si navzájem pomáhaly. Život nebyl peříčko, ale
Tress byla za každou z těch žen vděčná. Pomohly ji vycho-
vat, snažily se jí udělat hezké dětství a staraly se o její mámu
až do chvíle, kdy jim ji předčasně ve věku pětapadesáti let
vzala rakovina prsu.

Nancy patřila do party přátel, kteří byli zrovna takoví. Ve skutečnosti by se Tress klidně vsadila, že Nancyina kamarádka Angie právě teď sedí u kuchyňského stolu a podává papírky na trvalou kamarádce Val, která se zhostila úkolu namotat Nancyiny prameny popelavě platinových vlasů na natáčky. Nancy Tress nikdy nemohla nahradit mámu, ale když se Tress přestěhovala do Skotska, Nancy ji vzala pod svá křídla. Tress jí byla nesmírně vděčná za její péči, smích i neřízenou vášeň k ruční výrobě miminkovského oblečení.

„Zrovna jsem tady Val a Angie líčila, jak ze stresu posledních pár týdnů jenom pletu. Doufám, že nás čeká hnusné léto, protože to dítě už má čtrnáct svetříků, dvaadvacet čepiček a dost rukavic na to, aby přežilo na Sibiři.“

Tress ucítila křeč v podbřišku a ošila se.

„Co je? Co to bylo?“ polekala se Nancy.

„Ale to nic!“ chlácholila ji Tress.

„Ale nepovídej. Hekla jsi.“

„Nancy, ve školní jídelně je tě škoda. Co kdyby ses na stará kolena stala policejní vyšetřovatelkou?“

„To nevím, stýskalo by se mi po karamelových větrnících. Poslyš, drahoušku, vážně jsi v pořádku?“

„Ano. Jen jsem ti chtěla říct, že Max odjel na letiště, takže to teď přebíráš ty.“

Nancy se ani nepokoušela skrýt svůj nesouhlas. „Pořád nemůžu uvěřit, že tě opouští v takovou chvíli.“

„Bude to v pořádku! Mám před sebou ještě tři týdny a on je zítra večer doma. Budu v pohodě.“

„Já vím, ale to ještě neznamená, že tomu tvému modelovi před Val a Angie celý den nepřestanu spílat.“

„Nic jiného bych ani nečekala...“

„I když Angie říká, že jestli tě někdy omrzí, klidně by si ho vzala.“

Tress se znovu neubránila úsměvu. Angie byla padesátiletá řidička autobusu, která si nenechala od nikoho nic líbit. Neudělala krok bez vějíře a stěžovala si každému, kdo byl ochoten ji vyslechnout, na svůj přechod. Tressina Maxe by si podala jako nic.

„Vyříd' jí, že děkuju za nabídku, ale že si ho zatím nechám.“

„Promiň, Angie, ale máš smůlu,“ informovala sousedka jednu ze svých příležitostných kadeřnic, načež opět promluvila k Tress: „Každopádně mi každé dvě hodiny volej a neopovažuj se přepínat síly. Dneska večer si chci vyrazit, ale než odejdu, zkontroluju tě. A zítra ti přinesu oběd a můžeme si dát netflix a chill, jak říkáte vy mladí.“

„Nancy, ale to znamená něco jiného...“

Nancy však neposlouchala. „Val tvrdila, že tam přidali nový film s Piercem Brosnanem. Toho bych nevyhodila z postele, ani kdyby mi do ní nadrobil.“

Tress v pozadí zaslechla smích.

„Vy jste ale nezmaři. Teď to raději ukončím, co když dítě poslouchá? Ať mi ho nezkazíte ještě před narozením. Díky, Nancy.“

„Kdykoli, děvče. Uvidíme se později. A nezapomeň mi pochválit trvalou. Extra body za to, když řekneš, že vypadám jako ta Madonna. Jsme vrstevnice a myslím, že bez všeho toho jejího botoxu a kožených kalhotek bys nás od sebe ani nerozeznala. Tak zatím.“

Aniž Nancy hnula brvou, ukončila hovor a Tress jako vždycky zanechala ve veselé náladě. Po mámině smrti nastávaly chvíle, kdy si Tress myslela, že už nikdy nezažije pocit sounáležitosti. Vzhledem k tomu, že Julie byla jedináček stejně jako Tress, žily jen jedna pro druhou. Jenže setkání s Maxem všechno změnilo. Momentálně sice bydlela stovky

kilometrů od domova, kde vyrůstala, ale tady měla manžela, jeho přátelé ji srdečně přijali mezi sebe a místní ženská komunita si ji oblíbila. Ocitla se v Maxově světě a vypadalo to, že se jí daří v něm usadit.

Tress nechala sklouznout mobil na jídelní stůl a šla si uvařit šálek čaje. S pořádnou porcí mléka. Bez cukru. Ještě ani neodbilo osm, ona byla hodinu na nohou a už se cítila vyčerpaná. Celé její těhotenství by se dalo shrnout spojením „šťastně odrovnaná“. Vzala si hrnek s nápisem „Nejsem těhotná, jen přejedená“ – od Nancy, jak jinak – a posadila se s ním k psacímu stolu, kterým si vybavila prosklenou pergolu s výhledem na zahradu za domem. Na mahagonové desce tohoto historického kousku – jejího oblíbeného úlovku z doby, kdy s gustem obdržela bazary a antiky na hlavní třídě ve Weirbridge – ležely nákresy interiérů.

Max neměl ani v nejmenším nic proti tomu, že jejich bydlení toužila vdechnout trochu osobitosti. Dům odkoupil za hubičku od svých rodičů ještě předtím, než se na důchod přestěhovali na Kypr a on poznal Tress. Načasování bylo dokonalé. Opustil byt v centru Glasgow, vrátil se do rodného domu a Tress podala výpověď, aby se mohla přestěhovat z Newcastleu do Skotska.

Když Tress přijela do Weirbridge, Max dál budoval kariéru, zatímco ona, nadaná interiérová designérka, si vzala do parády dům. Z fádního třípokojového domku vykouzila úžasnou moderní prosklenou stavbu. Tress odvedla spoustu práce sama: vytapetovala, vykachlíčkovala, vymalovala, vybourala starou kuchyň i koupelny a přechalounila a zre-novovala půvabné kusy nábytku, které objevila v anticích a bazarech. A když si s něčím nevěděla rady, naučila se to. Dokonce se zapojovala i do těžkých manuálních prací, které zahrnovaly rozebírání stropu a přepážkových zdí, pokládku

dřevěných podlah a odkrytí původních cihlových stěn. Nad výsledkem se až tajil dech. Někdy nevěděla, nad čím žasnout dřív. Jestli nad tím, že tu bydlí, anebo nad skutečností, že dokázala vytvořit okouzlující domov a založila si vlastní projekt poté, co po letech návrhářské praxe pro korporáty a hotelové řetězce podala výpověď ještě v den, kdy je s Maxem svedla dohromady tuňáková bageta.

Začínala s jediným klientem, ale díky referencím se jí počet zákazníků rok co rok rozrůstal. V současnosti měla solidní klientskou základnu a práce na několik měsíců dopředu. Zaměřovala se na kreativní řešení pro lidi se skromným rozpočtem a dělala všechno – od výběru zatemnění po kompletní návrhy interiérů. Zatím se jí sice nepodařilo dosáhnout na svůj původní plat, ale když se připočetla Maxova mzda, dařilo se jim dobře. Až se narodí dítě, bude to změna, ale měli v plánu skloubit péči o miminko s prací z domova. Navíc se Nancy nabídla, že pokud budou odpoledne během Tressiných schůzek s klienty potřebovat, ráda jim po směně ve školní jídelně na weirbridgeské střední malého pohlídá.

Tress se právě chystala nakreslit pár návrhů na zařízení arkýřového okna pro paní Galbraithovou a její Cloverleaf Cottage, když vtom ji po dalším zívnutí píchlo v boku. Místo si promasírovala a vysloužila si za to obratem od svého potomka kopanec do břicha. Arkýřové okno paní Galbraithové může počkat. Než začne den, maličký si potřebuje evidentně neodkladně zdřímnout.

Na jídelním stole zapípal mobil, aby Tress upozornil na vybíjející se baterii. Došla si tedy pro něj a připojila ho k nabíječce na svém psacím stole.

Pak se pomalu usadila na pohovku se lněným potahem v krémové barvě (sedačku sehnala za padesát liber v bazaru

a stejnou částku zaplatila i za látku na potah, který sama ušila) a zavřela oči...

Nebyla si jistá, zda ji vzbudila prudká bolest, nebo vyzvánění pevné linky. Ale jak byla rozespalá, zdálo se jí, že se obojí událo současně.

Když se Tress snažila dostat neohrabaně do sedu, nedovedla potlačit heknutí. Vtom jí praskla voda. Ježíši, to ne. Ještě ne. Jeho čas ještě nepřišel. Je moc brzy. Moc brzy. JE ZATRACENĚ BRZY. Srdce jí tlouklo jako splašené. Na to, aby dokázala pohotově reagovat, byla ochromená strachem, který způsoboval, že jí dřevěněly nohy a zatemňovala se mysl. To snad není pravda. Ne teď. Potřebuje pomoc.

„Maxi!“ uniklo jí, než se vzápětí rozpomněla. Max přece odjel, je na cestě do Londýna. A proč ten zatracený telefon nepřestává vyzvánět?

Hluboký nádech. A ještě jeden. Nepanikař. Dýchej. Pěkně hluboko do plic. Nádech. Výdech. Bude to dobré. To volá Max, hlásí se před nástupem do letadla. Rovnou mu bude moct oznámit, že rodí, aby se vrátil domů. Jasně, to zvládne. Nemá na vybranou.

S vypětím všech sil se vzepřela na pažích a zvedla se z pohovky, ale dokázala popojít sotva pár kroků a telefon utichl.

Ze záznamníku se ozvalo: „Dobrý den, tady Agnes Wellingtonová ze Stonybridge Place. Dala mi na vás kontakt Nancy Jenkinsová. Ráda bych si předělala obývací, potřeboval by trochu oživit. Mohla byste se mi ozvat na tohle číslo, až to bude možné? Pište si, prosím...“

Tress už dál neposlouchala, protože zrovna v tu chvíli se pod vlnou úzkosti málem poroučela k zemi. Zachytila se rohu psacího stolu a přitom mrkla na nástěnné hodiny nad ním: bylo devět padesát. Ach, díky bohu. Max odlétá až v deset čtyřicet, takže touhle dobou je stále ještě na letišti.

Popadla mobil a... Sakra, displej byl tmavý. Sjela pohledem ke konci kabelu a zjistila, že vypadl z adaptéru v zásuvce. Prokletá moderní technologie se proti ní spikla.

Vrhla se k pevné lince a... Kruci, jaké má Max číslo? Měla ho uložené v mobilu, ale jeho zaměstnavatel mu změnil před měsícem operátora a ona si jeho nový kontakt ještě nestačila zapamatovat.

S třesoucíma se rukama se začala přehrabovat v papírech, aby našla list, na který si Maxovo číslo poznamenala. Přitom ucítila další bodnutí bolesti a zalapala po dechu. No do háje. Tohle se nevyvíjí dobře. Zatařila zuby a snažila se bolest rozdýchat, ale došla k názoru, že ať už tohle proti bolesti doporučoval kdokoli, nejspíš nezažil ten pocit, jako by mu vnitřnosti rozrážela bowlingová koule.

Jakmile pominulo to nejhorší, popadla blok. Číslo z vrchního listu natukala do přístroje pevné linky, ani nevěděla jak.

„Dobrý den,“ ozvalo se z druhé strany okamžitě, aniž zaslechla vyzváněcí tón.

„Maxi, to jsem já! Asi už rodím –“

„Tady Max Walker, společnost Bralatech,“ přerušil ji manželův hlas. „Omlouvám se, ale teď nemůžu mluvit. Zanechte, prosím, vzkaz a já se vám ozvu později.“

Neeeeee!

Byla odhodlaná své volání o pomoc zopakovat ještě jednou a přitom se zoufale snažila potlačit narůstající vnitřní paniku, když vtom kdosi zazvonil u dveří. To by mohl být on. Třeba si něco zapomněl. Nebo mu prozřetelnost vnukla, aby se vrátil. Zavěšovala, právě když něco dopadlo na zem v předsíni. Pošta. Byl to jen pošťák.

Když se Tress znovu pomalu usadila na pohovku, zasténala a současně se snažila potlačit pláč a zklidnit dýchání.

Tohle se jí snad zdá. Kde je Max? Proč jí to nezvedá? Jak by se mu mohla dovolat? Potřebuje ho teď a tady. Protože Tress už bylo nad slunce jasné, že ještě dnes porodí jejich dítě.

2

NOAH

Noahu Clarkovi by dnešní ráno nezvedly náladu ani hektolitry kávy, ale aspoň se rozhodl to zkusit. Položil hrnek na chromovanou odkapávací misku kávovaru, vložil dovnitř kapsli s espressem a stiskl start. Zařal čelist, aby se mu při drnčivém zvuku pracujícího kávovaru nerozskočila hlava.

Bylo sice už osm, ale on se na vstávání necítil. Mohlo za to několik faktorů: zaprvé, začal mu týden nočních směn na dětském oddělení v Glasgowské fakultní nemocnici. Zadruhé měl včera den volna a přehnal to s pivem, což by se pořád ještě dalo zvládnout, kdyby zatřetí nestrávil noc na pohovce, protože se včera v noci pořádně pohádali s Anyou. Teď by si nejraději nafackoval. Myslel to dobře. Chtěl se jen dozvědět, co se děje s jeho ženou. Myslel si, že se mu podaří překlenout tu propast, která mezi nimi vznikla. Ale vzhledem k tomu, že musel nakonec své bezmála dva metry výšky vtěsnat na pohovku v kuchyni u televize, mu to evidentně nevyšlo.

Hlavou klesl na chladnou mramorovou desku kuchyňského ostrůvku. Když Anya na svých jehlách vklapala do kuchyně, prudce se narovnal. Jako by svými podpatky

cvakajícími o žulové dlaždice střílela kolem sebe ze samopalů. Aspoň jemu to tak znělo v hlavě.

Chvilí mu trvalo, než rozklíčoval ještě jeden zvuk, který klapot podpatků doprovázel. Když zvedl pohled a zamžoural jejím směrem, všiml si, že to jsou kolečka jejího bílého kabinového kufríku značky Samsonite. Taška přes rameno ve stejném stylu trůnila na kufru za držadlem, přes nějž měla přehozenou ještě kabelku. Pouzdro na notebook leželo momentálně na zemi vedle kufríku. No jistě. Dneska odjíždí, protože... protože... Počkat, co že to měla v plánu? Služební cestu? Vsadil by se, že to napsala do kalendáře, takže se jí za žádnou cenu nebude vyptávat. Nechtěl rozdmýchávat další hádku, kdy by mu neustále opakovala: „Moje kariéra tě vůbec nezajímá.“ Bylo to poslední dobou prakticky pravidelné téma jejich rozepří.

Když se nedohadovali o její kariéře, přeli se o to, kdy založí rodinu. Což mimochodem omílali stále dokola. Včera v noci si vyslechl na toto téma novou variaci: „Je to můj život a nehodlám ho obětovat dvěma letům zavřená doma s hemoroidy, v depce a od hlavy po paty od mrkvových příkrmů.“

Jo, tenhle starý dobrý žertík si nemohla odpustit. Noah už si ani nedokázal vybavit, kdy to všechno začalo. Ne že by na tom ale záleželo. Zdálo se, jako by za uplynulé dny ranní pozdrav vyměnili za apokalyptickou bitvu na život a na smrt. Proto teď smířlivým tónem jako první pozdravil: „Ahoj.“

„Čau,“ odsekla a znělo to stejně výhrůžně jako klapot jejích jehel.

„Hele, můžeme si promluvit? Ten vcerejšek mě mrzí.“

A myslel to vážně. Všechno přitom začalo tak slibně. Uvařil večeri, protože slavili výročí svatby. Zapálil svíčky, na pozadí jim hrál John Legend. Všechno bylo tak, jak to měla ráda. Chtěl jí naservírovat svou specialitu: lahodný rybí

kotlík, který ho naučila připravovat jeho ghanská babička. Anya tohle jídlo zbožňovala. Všechno chystal na osmou, kdy se měla vrátit z práce, jejich výročí bylo zapsané v kalendáři – slavili jedenáct let manželství. Od chvíle, kdy se poprvé potkali na Glasgowské univerzitě, spolu budou už patnáct let. Noah a Max tehdy studovali druhým rokem, Noah medicínu a Max ekonomii. Anya byla tehdy nová studentka obchodu a upoutala pozornost obou kamarádů na akci pro prváky. V její dokonalé tváři se zračila nepokrytá zvědavost; ten den si zapletla vlasy do dvou dlouhých boxerských copů až k pasu a oči měla navrch hlavy, jako by stále nevěřila tomu, kde se to ocitla.

Noahův nejlepší kamarád z dětství Max Walker si jí všiml jako první a dloubl svého parťáka do žeber. „Asi jsem se právě zamiloval,“ hvízdal a snažil se ze sebe setřást kocovinu ze včerejších panáků Jäger bomb, zatímco se Anya přibližovala k jejich stolu. Oba hráli v univerzitním týmu basket a dostali tu teď dvě hodiny na nábor nových tváří.

„Jo, jako dneska asi už podesáté,“ zakřenil se Noah a strčil Maxe za záda, aby pak příchozí dívku oslnil svým nejzářivějším úsměvem. Byla nádherná. Měřila téměř metr osmdesát a pohybovala se s lehkostí atletky. Dlouhé, husté řasy jí lemovaly oči, do kterých by dokázal zírat celé hodiny.

Jak se dalo čekat, Max nasadil svůj šarm a k flirtu hodlal využít všechny své zbraně. Tak to chodilo vždycky. Byl jako velká voda: konal dřív, než stačil cokoli promyslet. Vždycky zval holku na rande jako první, skákal padákem, pořádal spontánní party... o kterých se Noah dozvídal až ve chvíli, kdy jim na dveře bytu zaklepalo dvacet lidí s reprákem.

Ačkoli byl Max takový fešák, u Anyi mu to tehdy nevyšlo. Aniž by reagovala na jeho šarm, mrkla laškovně na Noaha: „No a co ty na to? Měla bych se zapsat a zasvětit život

sportu?“ Její sexy americký přízvuk ho dostal do kolen. Až později se dozvěděl, že její otec je Američan a matka Skotka. Poznali se, když její táta přiletěl do Skotska na základnu Leuchars nedaleko St Andrews, aby tam pracoval pro RAF. Zamilovali se do sebe, vzali se, zůstali ve Skotsku, kde táta dočasně pracoval, a když byly Anye tři roky, vrátili se do USA. Několikrát v roce pak přilétali do Skotska, aby navštívili matčinu rodinu ve Fife. Jinak Anyini rodiče žili stále v Americe, ale univerzitu si Anya vybrala ve Skotsku záměrně, neboť chtěla poznat matčin domov. Noah už tehdy věděl, že za takové rozhodnutí bude navždycky vděčný.

Naoh obvykle neflirtoval s holkou, kterou právě potkal, a už vůbec ne s takovou, která padla do oka Maxovi. Jenže téhle ženské se nedalo odolat. „Ani náhodou,“ odpověděl Noah a Maxovi v tu chvíli klesla čelist. „Podle mě by sis měla aspoň jeden večer v týdnu dát volno a jít se mnou na rande.“

Maxovi vystřelily ruce do vzduchu. „Tak to je největší blábol, který jsem kdy slyšel. Radím ti, vyhni se mu rovnou,“ varoval ji, „nebo tě svými kecy unudí k smrti. Aspoň tak dopadla ta poslední, se kterou si vyšel. Vážně. Byla to tragédie. Psali o ní dokonce ve zdravotnickém deníku.“

„Nooooo...“, protáhla Anya a nechala ty dva s napětím čekat. „Mám celkem vysoký práh bolesti, takže to možná risknu.“

Max si vybavil dvoutýdenní průpravu ze semináře dramatické výchovy a předstíral mdloby, přičemž spadl ze židle. Noah vyskočil a prorazil vzduch pěstí ve vítězném gestu, čímž Anyu rozesmál.

„Takhle se chováte vždycky?“

Noah se stále zubil. „Ne. Většinou se na mě vykašle on. Nezajdem na panáka?“

Zanechali Maxe vlastnímu osudu, a než se večer nachýlil, Noah se Anyi zeptal, jestli ji může políbit. A ona neprotestovala. Takhle se to tedy přihodilo mezi Noahem a Anyou, kterým vztah vydržel dodnes. Navzdory prvotním námitkám jim Max vzájemné štěstí upřímně přál. A Noah? Ten rok co rok během těch patnácti společných let děkoval, že onoho dne dala Anya přednost jemu.

Předešlého večera Noah na jejich první den vzpomínal právě ve chvíli, kdy se na hodinách ukázala osmá. V půl deváté se pokusil zachránit rybí kotlík. V devět si otevřel pivo a rybí kotlík vyhodil, jelikož mu došlo, že Anya se v dohledné době na večeri k jejich svatebnímu výročí hned tak nedostaví. Napadlo ho, jestli nemá brnknout Maxovi. Třeba je zrovna ve fitku, že by se k němu tradičně připojil? Tentokrát ale neměl ani špetku motivace. Dokonce zvažoval, že by se zastavil u Tress, dal si s ní dort a zkoukli by nějaký nekonečný pořad o bydlení, ale nechtěl jí svou rozmrzelostí a frustrací narušovat radostnou bublinu matky v očekávání. Nakonec se vrátil ke svým stravovacím zvyklostem ze studentských let, hodil do trouby pizzu a přepínal mezi televizními kanály, načež se usadil před starým válečným filmem. Momentálně vítal cokoli, co ve srovnání s jeho životem vypadalo ještě hůř.

Když se Anya v deset vrátila, měl problém na ni být jen pohlédnout.

Zarazila se ve dveřích a prohlížela si tu scénu před sebou. Romanticky prostřený stůl. Špinavé nádobí ve dřezu. Sfouknuté svíčky.

„Noahu, promiň, měl jsi mi říct...“

„Myslel jsem, že není třeba. Hezké výročí,“ odsekl a hned se za svůj příkrý tón nenáviděl. Takový nebýval. Nedělal scény. Máš to v životě snazší, když jsi takový flegmatik,

opakoval mu celý život Max. No, dnešek byl rozhodně výjimkou.

Anya se začala bránit. „Měla jsem spoustu práce. Příští týden nás čeká důležitá prezentace a já jedu na konferenci, takže...“

Přestal ji poslouchat. Její stále napjatější tón mu prozrazoval, že z omluv přejde plynule do výmluv.

„Anyo, chceš tohle vůbec ještě?“

Sehnula se a zula si jednu po druhé lakované lodičky, což ji připravilo o dobrých deset centimetrů výšky. Když přecházela ke stolu, kvůli obtažené sukni svého kostýmku dělala jen malé kroky. Dolila si zbytek červeného vína z lahve do sklenice stojící vedle. Od té doby, co začala pracovat ve společnosti Bralatech jako manažerka obchodu a marketingu, si dávala na oblékání záležet. Max ji kdysi upozornil, že se tam uvolnilo místo, a ona oslovila vedení ještě před tím, než vůbec stačili vyhlásit výběrové řízení.

Noah si všiml, že Anya s odpovědí váhá, a tak se nechal přemoci čtyřmi vypitými pivy a pokračoval.

„Záleží ti na nás – na našem manželství? Chceš ještě děti, žít společně, chceš se mnou zestárnout?“

„No jistě,“ odpověděla unaveně. Když si přisedla na opěrku pohovky, sotva se s ním setkala pohledem. „Jde o to, že tahle práce je pro mě důležitá. Dělán ji dobře, Noahu. Miluju ji. A dobře víš, že momentálně jí věnuju všechn čas i energii.“

„A co rodina?“

Věděl, že zní jako pěkný mrzout, ale už čekal dva roky, než se jejich vztah opět vzpamatuje. Odsunuli ho na vedlejší kolej kvůli její práci, která jí zabírala veškerý čas.

„Noahu, na to teď nemám sílu. Jsem vyřízená. Ano, chci s tebou žít. A ne, na děti ještě nejsem připravená.“

„A co když já jo? Že se začneme snažit o dítě, jsme si přece řekli už vloni, ale ty se k tomu od té doby vůbec nemáš. Jestli chceš založit rodinu, počkám, ale už si nejsem tak docela jistý, jestli si ji přeješ. Jestli si ji vůbec někdy budeš přát.“

Kolikrát tohle za uplynulý rok probírali? Anya pokaždé reagovala jako zaseknutá deska: „Ano, chci s tebou založit rodinu. Ještě ne, ale brzy.“ Noah den co den v práci potkával rodiče s dětmi a pokaždé mu také docházelo, že rodina je i jeho vysněná budoucnost. Od počátku vztahu s Anyou mluvili o tom, že rodinu založí na prahu třicítky. Jenže oba už oslavili pětatřicáté narozeniny a měli nejvyšší čas. Anya to ale evidentně viděla jinak.

„Potom bychom se možná oba měli zamyslet nad tím, jestli máme ještě vůbec nějakou společnou budoucnost,“ vyhrkla.

No páni. Ohromeně zvedl hlavu.

„Cože?“

„Nejsem si jistá, jestli vůbec chci mít děti. Prostě váhám, jestli budu dobrá matka. A jestli jsou moje rozpaky pro tebe nepřekonatelný problém, tak...“

Odmlčela se a nedorečená věta nad nimi výhrůžně visela ve vzduchu. Noah se kousl do jazyka, aby ani navzdory účinkům červeného vína neprohlásil něco, čeho by mohl později litovat. Anya si aspoň na nic nehrála. Což byla úleva... dokud nezačala vyklízet pole.

„Promiň, já to tak nemyslela. Podívej, teď to vážně nechci probírat. Jsem grogy.“

Zvedla se z pohovky. Její vysoké, pružné tělo se pohybovalo s takovou elegancí, až Noaha zbolelo u srdce. Bože, jak ji miloval.

„Neodcházej, Anyo. Zůstaň. Promluvme si.“

Nezastavila se. Pak uslyšel, jak vyběhla schody do ložnice. Nevydal se za ní, nýbrž vytáhl z lednice další plechovku a nepřítomně zíral na televizi. Popíjel přitom pivo, aniž vnímal, co se na obrazovce odehrává. Potřeboval jen nějakou zvukovou kulisu, rozptýlení, aby z něj nezbyla jen hromádka neštěstí.

Po osmi hodinách noci strávené na gauči se s heknutím probudil. Televize stále běžela. V hlavě si přehrával včerejší scénu, přetáčel ji dopředu, nazpátek, přehodnocoval ji s touhou si ty záležitosti s Anyou vyjasnit, ale jakmile se jeho žena objevila v kuchyni s kufříkem, okamžitě mu došlo, že rozhovor se odkládá na neurčito.

Přestože mu třesla hlava a byl celý polámaný, musel to risknout.

Když z kuchyňského ostrůvku sbírala klíčky od auta, chabě se pokusil zakročit.

„Anyo, počkej... Promiň. Můžeme si promluvit? Pět minut...“

„Ne. Už musím, jinak zmeškám let. Jedu svým autem a nechám ho na letišti. Promluvíme si, až se vrátím.“

A bylo to. Ještě jednou se po dlaždicích rozlehly její kroky, znějící na jehlových podpatcích jako výstřely, a byla ta tam. Odešla.

Do háje.

Noah si nalil další kávu a vynesl si ji ven. Chladné únoro-
vé ráno zapůsobilo na jeho třeslou hlavu jako balzám. Když se vrátil dovnitř, aby si dolil, všiml si obalu na notebook, stále ležícího na podlaze. Když Anya popadla ostatní zavazadla a vrhla se k východu, musela ho přehlédnout. Okamžitě stiskl její kontakt, aby jí dal vědět, ale hovor spadl přímo do hlasové schránky.

Vzkaz jí nenechal. Jestli na něho byla našťvaná, určitě se nebude obtěžovat, aby si ho přehrála.

Musí na to jít jinak – pokud Anya odlétá, poslední člověk, se kterým promluví před odletem, a první, jakmile přistane, bude její asistentka Cara. Anya byla tak posedlá prací, že by nepřenesla přes srdce, kdyby měla přerušit kontakt s klienty.

Noah projížděl telefonní seznam a hledal Cařino číslo. Když ho našel, okamžitě na něj zavolal.

„Dobrý den, dovolali jste se na obchodní oddělení společnosti Bralatech. U telefonu Anyina asistentka Cara, přejete si?“

Sakra, kolik toho chudák holka musela odříkat po každém přijetí hovoru.

„Ahoj, Caro, tady Noah.“ S manželčinou pravou rukou se za ta léta potkal párkrát na firemních večírcích a mluvili spolu při každé příležitosti, kdy se Anya měla vrátit pozdě domů nebo musela zrušit společnou akci kvůli práci. Anye přišlo zřejmě jednodušší, aby za ni špinavou práci odváděl někdo jiný. A Cara to věděla. I Noah to věděl. Na druhou stranu mezi sebou uzavřeli malé spiklenectví.

„Čau, Noahu, jak to jde?“

Zasvrběl ho jazyk, aby neodpověděl, že má kocovinu, je naštvaný a nepochybně se mu hrouťí osobní život. Místo toho prohlásil: „Jo, super. Co u tebe?“

„No, znáš to. Přepracovaná a platově podhodnocená, ale tvojí ženě o tom ani muk.“

Třebaže mu hlava třeštila, koutky úst se mu zvedly do úsměvu. „O tom mi něco povídej. Poslyš, mohla bys Anye předat zprávu?“

Rozhostilo se mezi nimi ticho a on si uvědomil, že Cara nejspíš přemítá, proč své manželce nezavolá sám.

„Jde jen o to, že... ehm... když jí volám na mobil, padá mi to do schránky. Chci si jít zaběhat, nedovolala by ses jí spíš?“

Lhal, jako když tiskne, ale modlil se, aby Cara neměla telepatické schopnosti.

„Ehm, jo, ale... jde o to, že s ní budu mluvit až v pondělí v práci.“ Z jejího hlasu zřetelně vycítil neochotu a rozpaky. Takhle mluví člověk, který ví, že mu sděluje něco, co může vyvolat konflikt, ale nemá jak vycouvat.

„Jo, vím, že dneska není v práci.“

„No ještěže tak,“ vyhrkla a bylo slyšet, jak si oddechla, že se neprořekla. „Omlouvám se. Lekla jsem se, že tu budeme jako ve filmu řešit situaci, kdy manžel neví, kam se poděla manželka, a je z toho oheň na střeše. Už jsem se viděla, jak letím na dlažbu.“

Noah se přinutil k smíchu. „Ne, v pohodě. Věděl jsem, že dneska nebude v kanceláři, ale měl jsem za to, že jste si volaly.“ Tohle se začalo komplikovat víc, než čekal, a nebyl si jistý proč vlastně.

„To ne. Upozorňovala mě, že v tom wellness hotelu, kam jedou, není signál. Takže nebude na příjmu. Jsem moc ráda, že si se ségrou na chvíli orazí. Je neustále zavalená prací, takže si udělala zaslouženou pauzu. A co že jsi jí to vlastně chtěl?“

Ticho. Celých pět sekund. Pak ze sebe zmateně vyrazil: „No, šlo o to...“ Byl paralyzovaný. Další odmlka. Zatemnil se mu mozek a on se zoufale snažil dát si celou tuhle situaci dohromady. Vzhledem k tomu, že Cara měla vždycky dokonalý přehled a nepletla se, mu podávala naprosto přesné informace. Ale něco tu nehrálo. Jemu přece manželka avizovala, že odlétá do Londýna na konferenci.

Jeho žena nesnášela wellness hotely.

Jeho žena neměla sestru.

Pokud tedy nemířila na konferenci nebo do wellness hotelu, který nesnášela, navíc s fiktivní členkou rodiny, kam ve skutečnosti letěla?

„No jo! Úplně mi to vypadlo. Víš co, hod' to za hlavu. A jestli ti bude volat, vzkaz jí, aby se mi ozvala.“

Noah položil mobil a svěřil hlavu, až se znovu čelem dotkl desky kuchyňského ostrůvku.

Takže dnes se to stane. Dnes se dozví, co se to s jeho ženou děje.

3

NANCY

„Ta Tress je tak prima ženská. Maxe Walkera jsem znala už jako caparta, když vzadu na zahradě lezl po stromech,“ prohlásila Nancy a pohodila hlavou ke kuchyňskému oknu, za nímž se rýsovaly větve dubů, které jí od sousedů přerůstaly přes plot do zahrady. „Jsem ráda, že si vzal tak milou holku. Uf, ty výpary by jednoho odrovňaly.“

Amoniakový odér u ní v kuchyni by dokázal zburcovat jednotku psích specialistů na výbušniny, a tak Nancy v místnosti rozprášila kokosový osvěžovač vzduchu, aby ho překryla. Byla to její nejoblíbenější vůně. Pokaždé jí připomněla dovolenou, kterou v osmdesátých letech trávila se svým mužem Peterem bůhvídkde na Costě del Nóbli. Naplácali se tenkrát kokosovým opalovacím krémem a opékali se na slunci čtyři hodiny. Občas do sebe jen šťouchli, aby se obrátili jako kuřata na rožni. Když se pak vrátili domů se sexy pocitem, který trval jen do chvíle, než se jim začala olupovat kůže a museli se navléknout do vlněných svetrů, šířili kolem sebe aroma aloe vera a odkládali si deset liber týdně na další dovolenou. To byly časy. Tou dobou ovšem ještě netušili, že za všechny ty týdny strávené pod žhnoucím sluncem zaplatí nevyčíslitelnou cenu. Rakovinou kůže. Peter jí podlehl ještě

před duchodem, na který si plánovali navštívit spoustu dalších míst.

„Au! Ježíši, Val, vždyť za ty gumičky od natáček taháš, jako by byly od spodárů,“ vykřikla Nancy a svou kamarádku tím rozesmála.

„Ach, drahoušku, kdybych takhle tahala za gumu od svých spodárů, slyšela bys to až na chodbu, na to vem jed,“ opáčila Val. Přitom pohazovala svými bohatými kudrnami a strkala Nancyinu hlavu do jednorázové igelitové čepice. „Tak, teď tě necháme na půl hodky na sto osmdesát, a budeš vypadat takhle,“ pozvedla krabici od trvalé, ze které na ně upírala pohled asi třicetiletá kráska s neodolatelnými rudými kudrnami, rámujiícími dokonalou tvář s vysoko posazenými lícními kostmi a plnými rty.

Nancy vstala a zamířila k rychlovarné konvici. „Tak určitě, ale jenom když mi v týle sepeš kůži skřipcem, protože svoje lícni kosti jsem neviděla už od osmdesátek.“

„To není žádný problém,“ neváhala Angie. „A co taková domácí liposukce vysavačem? Existují magoři, co naletí na kdeco.“

Nancy s hihňáním zapnula rychlovarnou konvici a natáhla se ke skřínce nad hlavou pro plechovku se sušenkami. Bylo sice před desátou, ale Nancy vstávala v pět, takže v jejím světě už se teoreticky schylovalo k obědu. Otevřela plechovku a položila ji doprostřed stolu. Pak vzala tři hrnky a vyrovnala je vedle konvice. Čaj pro ni a Val. Angie si přinesla nějaký svůj bylinný lektvar proti návalům horka. Nancy se na ten její elixír dívala s despektem, ale jestli popíjení jakési směsi páchnoucí po špenátu přinášelo Angie klid na duši, proč ne. Stačilo jí na přítelkyni jen mrknout a hned věděla, proč do místnosti musí právě teď táhnout studený průvan. Její návaly horka byly veřejnou hrozbou.

„Angie, drahoušku, mám tě ráda, ale jestli nezavřeš to okno, skončím dneska ve špitálu s podchlazením. Budeš mě mít na svědomí. V noci pak nezamhouříš oka, protože se ti bude honit hlavou: ‚Chudák Nancy Jenkinsová, nemohla prožít svůj poslední románek, protože jsem u ní od rána větrala.‘“

Angie neochotně zavřela okno v bílém dřevěném rámu a natáhla se po vějíři. „Mohlo by to být i horší. Moje sestra Joanie říkala, že měla vaginu několik měsíců jako v ohni. Ale jak bych ji dostala až k tobě do kuchyně k oknu, abych ji ochladila, mě nenapadá.“

Val zavrtěla hlavou a odtušila: „No, každopádně by to byl pořádný gymnastický výkon.“

A Nancy vážně dodala: „A pošťák už by sem jaktěživ nevkočil.“

Všechny tři propuky v smích.

Jakmile jim Nancy připravila nápoje, usadily se společně ke stolu. Nancy se ovšem ne a ne uklidnit, jak ji šimralo v břiše. Co ji to popadlo, že se rozhodla jít na tu party? Chystala se na sraz k padesátému výročí založení weirbridgeské střední školy. Maturovali v roce 1973 a s většinou spolužáků se rozloučila po čtvrtáku v šestnácti. Klidně by se mohla nasoukat do reklamního kostýmu, kde by na hrudi stálo: „Jsem za zenitem“ a na zádech: „Zastydlá puberťačka“. Bylo jí šestašedesát, toho času ovdovělá, a pokud se srazu skutečně nakonec zúčastní, setká se tam určitě se spoustou lidí, s nimiž se neviděla od dob, kdy se po Zemi ještě proháněli dinosauři. A to včetně tyranosaura Eddieho Mackieho, její první lásky. Naposledy se viděli v červnu 1973 na weirbridgeském školním plese pořádaném ke konci školního roku. Ale čím méně o té tehdejší noci bude řečeno, tím lépe.

„Vážně se ke mně dnes nepřipojíš, drahoušku?“ zeptala se Nancy Val dnes už asi posté.

A Val posté zavrtěla hlavou. „Zlato, mám radost, že jdeš ty. O to větší, že si tam i zašpásuješ. Ale já bych si radši vy-píchala oči klackem a tím to hasne.“

Nancy pochopila, že nátlakem ničeho nedocílí. Usoudila, že když dnes Val vtáhne do příprav co nejvíc, nakonec svoji umanutou kamarádku zlomí, a když nic jiného, Val se přidá aspoň ze zvědavosti.

Aniž tušila, že Nancy má stále v plánu ji s sebou vy-táhnout jako svůj doprovod, se Val natáhla k plechovce se sušenkami uprostřed stolu. Vzala si karamelovou oplatku, rozbila ji a změnila téma. „Poslyš, kočko, v týdně by to možná chtělo zajít ke kadeřníkovi. Od té doby, co všechny naše kamarádky chtěly vypadat jako Olivia Newton John prozpěvující ‚You’re The One That I Want‘, jsem nikomu domácí trvalou nedělala.“

„Já vím, ale dneska v šest jsem si v té samošce nemohla pomoci. Vzbudila jsem se brzy, a tak si říkám, že skočím jen pro chleba. Vrátila jsem se se sadou na trvalou, make-upem, který nevím, jak používat, a balením tří párů kalhotek, ze kterých se vyklubala tanga. Vrátím je. Ještě bych se zranila. Jo a na ten chleba jsem stejně zapoměla,“ přiznala Nancy. „Ale díky, že jste se vy dvě zapojily. Na světě není moc lidí, kterým bych mohla zavolat v sedm ráno na pokraji nervového zhroucení. Já jen, že... no, když mě Eddie viděl naposledy, měla jsem dlouhé kudrny, takže jsem vypadala jako větrem ošlehaná surfařka. A teď? Připadám si, jako bych stála týden v monzunu. Zachránily jste mě, holky.“

Val spolkla kus sušenky, načež odpověděla: „Bez obav. Náš Mark je přes den u táty, takže se mi to hodilo. Popravdě je fajn na chvíli vypadnout z domu.“

„Jak se Donovi daří, Val?“ zeptala se Angie.

Nancy už odpověď znala, protože byla doma u Val, která bydlela jen deset minut od ní, pečená vařená. S Val se přátelily od školních let, ale nikdy dřív si nebyly bližší. Během let spolu mnohokrát trávili večery ve čtyřech – Val, její manžel Don a Nancy s Peterem. Vždycky se skvěle bavili. Nancy a Peter neměli děti, takže při zvláštních příležitostech, jako byly Vánoce, Nový rok nebo narozeniny, jezdili spíš někam za sluncem. Když necestovali, rádi trávili čas s Val, Donem a jejich dětmi.

Nancy stála při Val, když Valinu dceru Dee před několika lety zabil zdrogovaný řidič. Když pak onemocněl Peter, kdo klepal u Nancy doma na dveře jako první? Val. A když zemřela Valina nejlepší kamarádka Josie – bůhví, jak moc jí chyběla –, pod svá křídla ji opět vzala Nancy. Doufaly, že tím jejich trápení končí, jenže pak se u Dona, Valina rozložitého, bodrého muže, objevila demence a panebože, to byla teprve síla. Všichni nevycházeli z údivu nad tím, jak za pouhých pár let tahle vážná nemoc dokáže změnit zdravého, aktivního, zábavného showmana v ubohou, zmatenou trosku. Těžké to bylo i pro Val, ale nepromarnila ani vteřinu. Nancy s úžasem sledovala, jak se celé situaci postavila čelem a vypořádala se s ní. Obě ženy se za poslední rok dva staly jedna pro druhou nenahraditelnou oporou a vídaly se, jak jen to šlo.

Nancy se teď zaposlouchala do Valina a Angieina rozhovoru. „Ta nemoc je pěkněj prevít, Angie, to ty víš,“ odpovídala Val a přitom si povzdechla. „Někdy mě ani nepozná a jindy je to zase můj starý Don a smějeme se jako za starých časů. I když je takových dnů čím dál míň, drží mě nad vodou. A náš Mark. Je to zlatíčko, opravdu. Obden se zastaví a co týden tráví jeden ze svých volných dnů s tátou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Den s tebou***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.